

Chuyện phiếm (hay là chuyện Chết đi sống lại)

Mến tặng Anh Chị

Đoàn Trinh Giác

NAM CAT Mùa thu 1987

Sau khi tiễn đưa linh cữu của bạn VT đến nơi an nghỉ cuối cùng, bà con và bạn bè đã lần lượt ra về. Các bạn Hoàng Thao, Đoàn Trinh Giác, N.D. Quê vẫn còn đứng lại trò chuyện, mèn tiếc một người bạn đã ra đi một cách bất ngờ, đột ngột, người bạn mà hầu hết đều nói rằng chỉ để lại mèn thương và luyện tiếc trong giới quen biết. Anh bạn Châu, vừa là bạn vừa là thông gia, thì bảo rằng: "Đi như "lui" là sướng tuyệt, moi chỉ mong được như vậy, và moi nghĩ rằng chỉ những người có phước đức lớn mới siêu thoát êm dịu như vậy. Hơn nữa moi cho rằng quá 65 tuổi là thọ rồi, được thêm bao nhiêu là lỗi. Như moi đây lỗi hơn 5 năm rồi đó". Năm nay bạn Châu đã trên 70.

Bạn Quê thì nghĩ khác, bảo rằng: "Đi một cách tức tưởi quá. Lui đang còn mạnh, sống thêm 10, 15 năm nữa rất dễ dàng".

Tôi nói với anh chị Giác rằng tôi có câu chuyện rất vui và rất khó nghĩ về chết đi sống lại, anh chị có muốn nghe không? Anh Giác bảo: "Ở đây không khi buồn thương và bao nhiêu người khóc mà anh làm cho tôi cười thì khó được. Tôi xin anh viết một bài cho LT cho mọi người đều đọc, như thế thích hơn". Tôi nhớ lại anh Giác là người thích chơi phé, và câu nói của anh với tôi cũng là một lối chơi phé kín đáo, bắt tôi tốn nhiều thì giờ viết lách suy ngẫm, mà anh thì chỉ đọc mấy phút là xong. Nhưng thôi thì tôi cho như đã thua một ván phé vậy, và xin viết ra đây để bạn bè cũng thưởng thức.

Tháng trước đây, chúng tôi đi dự tiệc cưới ở Monterey Park, cũng gần nhà anh chị Giác, thì gặp lại một anh bạn, cựu Không Quân, và trước đây là chủ một tiệm ăn ở LA., tên là Lộc. Anh Lộc gặp lại chúng tôi mừng quá và nhào vô ngồi cùng bàn để nói chuyện. Tôi thấy anh ta da thịt đen ssi, và hỏi thì anh ta trả lời, bây giờ tôi chỉ đánh tennis suốt ngày. Tôi hỏi tại sao lại có thể sung sướng được như thế, thì anh Lộc trả lời rằng, đó cũng là một lối chữa bệnh đó. Bác sĩ bảo tôi trong máu có nhiều chất collesterol, phải cứ kiêng nhiều thức ăn và phải thể thao nhiều. Và anh Lộc nói rằng tôi tự cho tôi nghĩ việc một năm để thể thao cho nó thích. Và sau đó anh ta lại hỏi chúng tôi: Bộ anh chị không biết tôi vừa chết đi sống lại sao?

Nhà tôi vừa nghe qua thì nhào vô hỏi gấp: Kể liền đi, kể cho nghe với. Và một hai bà cũng bàn cùng nhô nhô lên xin nghe.

Tôi thì nửa tin nửa nghi, vì anh Lộc có tính hay nói diều, cho nên cũng rất có thể là một pha chọc quê các bà nào muốn nghe những chuyện tiểu lâm. Nhưng lần này tôi thấy anh ta có vẻ nghiêm nghị lắm, và anh ta bắt đầu

...

Cách đây hai tháng tôi lên Seattle thăm thẳng em, thì tôi thấy trong người hơi khó chịu, tôi lại lấy Tylenol ra uống như mọi lần. Nhưng tôi vẫn thấy mệt và nằm ngất ra. Sau đó là tôi không còn biết gì nữa cả, cho đến năm giờ sau tỉnh dậy thì mới biết là mình vừa sống lại, mình vừa mới chết đi hơn ba tiếng đồng hồ. Sau đây là lời thuật lại của thẳng em tôi khi nó đưa tôi vào bệnh viện cứu cấp.

Khi trong nhà nó thấy tôi nằm mê man, nhưng còn thở, thì liền gọi xe cấp cứu đưa tôi đến bệnh viện. Nửa đường thì kịp cứu thương thấy rằng tim tôi hết đập. Khi đưa tôi vào phòng cứu cấp thì bác sĩ thấy tim hết đập nhưng người đang còn nóng. Họ tìm mọi cách để cứu sống tôi lại với đủ mọi dụng cụ mà bệnh viện sẵn có, như là chup oxygene vào mũi, cho giạt điện vào tim,... Nhưng chẳng có hiệu quả gì, và 3 tiếng đồng hồ sau, sau khi bác sĩ đã chào thua thì tự nhiên tim tôi lại đập lại, và đầu óc lại tỉnh táo lại như thường.

Và đây là câu chuyện của tôi, sau khi hôn tôi lìa xác ra đi "phiêu du" trong mây tiếng đồng hồ.

Chỉ trong vòng ba tiếng mà tôi hình dung như là đã sống ở một vũ trụ khác, ở một thế giới khác đến mấy năm, hay là dài hơn. Khi hôn tôi rời khỏi xác tôi thì tôi thấy tôi như là đang bó vớ lác lổng, và mấy phút đầu tôi lảng vảng trên trần và ngoài hành lang của bệnh viện. Tôi thấy bác sĩ và rất nhiều người phụ đã cố gắng làm cho tôi sống lại. Còn ngoài hành lang thì gia đình đưa em tôi chúng nó khóc suốt suốt.

Có một điều lạ là tôi gặp những người bên kia thế giới thì ai nấy đều hôn hờ vui cười, chứ chẳng thấy ai khóc lóc, khổ sở ca. Vừa ra khỏi bệnh viện thì tôi gặp lại mấy thằng bạn không quân mà tôi biết chúng đã chết vì chiến tranh từ khi ở Việt Nam, và chúng vui mừng hỏi tôi : Cậu mới rời cõi trần ? Tôi bảo : Vâng. Và chúng lại bảo : Làm như cậu không vui về mấy, cậu còn muốn trở lại trần gian hay sao ?

Tôi nói : Tôi mới tới, lạ đất lạ nước, xin mấy cậu chỉ về cho tôi với, để khỏi bơ vơ. Một đứa bảo : Cậu nên qua Pháp thăm ông già, bà già cậu, bọn tôi vừa gặp các cụ mấy tháng trước đây. Tôi chưa kịp hỏi làm sao đi, thì tự nhiên tôi đã thấy tôi lảng vảng bên Pháp, vùng Marseille, là nơi an nghỉ cuối cùng của hai ông cụ bà cụ tôi. Hai cụ gặp tôi mừng quá, và dẫn tôi đi xem phong cảnh và đi thăm mấy người bạn của hai cụ cũng đã mất và được chôn cất quanh vùng này. Rồi tôi lại thấy tôi ở Việt Nam, gặp lại không biết bao nhiêu là bạn bè cũ, nhiều nhất là bọn bạn Không Quân. Chúng đều vui vẻ, chúng cũng tụ tập, đánh bài chim hay là rủ nhau đi tennis, đi vào "xét" tắm chơi.

Rồi từ Việt Nam tôi lại trở về Seattle. Khi trở lại đây tôi gặp 2 cụ già, người rất đẹp để phương phi, tóc bạc, nhưng da thịt hồng hào, cử chỉ quốc thước. Một cụ hỏi : Ta xem như nhà người chưa hội đủ điều kiện để được xuống đây.

Tôi thưa : Dạ, cháu thích cái không khí ở đây quá, xin các cụ giúp cho cháu được ở lại thì cháu xin đời ơn rất nhiều.

Một cụ khác lại hỏi : Con ông còn nhỏ, ai sẽ nuôi nấng chúng ?

Tôi thưa : Cháu có hai đứa con, lên 5 và lên 2. Nhà cháu đủ sức nuôi chúng, vì cháu cũng có ít của để ngân hàng.

Một cụ lại bảo : Ông còn nặng nợ ở trên trần, ông phải trả đi cho hết cái nợ. Sau đó ta sẽ xét lại.

Nói xong hai cụ biến mất. Tôi buồn rầu, đi loang quanh tìm kiếm thêm bạn bè nói chuyện cho vui thì bỗng tỉnh dậy thấy bà con quần quýt rồi rít chung quanh tôi. Tôi cô ngồi đây vì thấy mình chẳng đau ốm gì, nhưng nhân viên bệnh viện họ không cho ngồi, và cả chục bác sĩ bao vây tôi, anh nào cũng muốn sờ tôi, xem thử chuyện tôi sống lại có thể nào là sự thật không ? Chắc chắn là có đứa đã cho tôi là ma hay quỷ gì đây. Vì từ xưa đến giờ, chẳng có trường hợp nào mà chết đi 3, 4 tiếng đồng hồ sau mà lại còn có thể sống trở lại. Cảm giác của tôi là lồng ngực hơi bị rēm rēm một tí, có lẽ vì bị giật điện mấy lần cho tim chạy trở lại. Có thể thôi.

Khi bọn nhân viên bệnh viện ra khỏi phòng tôi rồi, và bà con tôi được lại gần thì tôi mới bắt đầu kể chuyện hôn tôi đã rời khỏi xác, đã đi hàng chục ngàn cây số để thăm bà con, bè bạn, thì ai nấy đều sợ chết đứng ra. Không ai có thể tin nổi rằng một chuyện như vậy đã có thể xảy ra được.

Tôi bảo với nhiều người, mà nước mắt vẫn đang còn ướt trên má : Đâu phải ai cũng được chết đâu ? Chết sướng lắm. Trên thế giới đó chẳng ai khóc lóc cả.

Tôi còn nhiều nhận định lạ lùng nữa :

Thứ nhất, chẳng thấy ai cần đến ăn uống gì cả, không thấy chợ búa,

quán ăn hay quán giải khát nào cả.

Thứ hai, không ai vội vàng, chăt vật, không ai lớn tiếng hay chửi bới, đánh đập ai.

Nhà của thí cũng giống ở trần gian, nhưng chẳng có nhà nào đóng cửa, gài then cửa, và làm như ai muốn vào ngủ ở nhà nào cũng được. Ai cũng ăn bận nhã nhặn, làm như không có rét nóng đủ dỗi như ở trên trần gian.

Một cảm tưởng nữa là làm như không có không gian, có thói gian gì cả.

Trong khi nghe tôi kể lại, mọi người đều sùng sột lên cả. Họ không hiểu có còn nên khóc không nữa. Tôi bảo, bấy giờ tôi mới thấy người sống mà khóc cho người chết là tự làm một việc không nên, vì khi qua bên kia thế giới, người chết tự thấy là sướng thì người sống tại sao lại phải khóc nhiều thế?

Nhưng lập luận của tôi cũng không vững mấy. Một ông bạn tôi giải thích rằng : Chúng tôi khóc người ra đi là vì chúng tôi luyến tiếc, chúng tôi thương nhớ một người bạn mà mình sẽ không còn có dịp để gặp gỡ nữa. Còn chuyện người ra đi sẽ lên thiên đàng hay xuống địa ngục thì làm sao chúng tôi có thể biết được ? Tiến "em về xứ mẹ" với 100 ngày xa cách mà còn phải khóc nữa là tiến người ra đi vĩnh viễn.

Nhưng làm sao tôi có đủ chỗ để tả nỗi cái không khí từng bừng vui vẻ của cái thế giới mà tôi vừa mới được đến ? Tâm trạng của tôi là tôi sẽ không bao giờ có thể khóc khi tiến đưa những người quá cố, vì tôi biết họ sẽ sung sướng hơn sống trên trần gian này. Và sự so sánh, cũng tựa như là những người ở Việt Nam mà đưa tiễn bạn bè vượt biên đi tìm tự do.

..

Nhà tôi hỏi : Nay anh phải trở lại trần gian vì hai cụ kia bảo rằng anh hãy còn nợ với hai đứa con và anh phải trở lại đây trả lại nợ cho hết cái đã. Anh nghĩ thế nào đối với hai cụ này ? Anh Lộc trả lời : Tôi nghĩ rằng hai cụ này có thể là những viên chức hộ tịch, nắm giữ sổ sách sinh tử của thế giới trên ấy. Tôi cũng chẳng thấy giận hơn gì hai cụ ấy, chỉ tiếc rằng nếu tôi được sống thêm trên thế giới ấy chừng ba tiếng đồng hồ nữa thì chắc là tôi biết được thêm hằng bao nhiêu chuyện vui khác nữa.

Một người bạn khác lại hỏi anh Lộc : Anh có thấy trên ấy người ta thờ phụng Phật hay Chúa gì không ?

Anh Lộc nói : Lạ thật, tôi chẳng thấy nhà nào có thờ Phật, thờ Thánh như dưới trần gian mình cả. Có lẽ họ có thể gặp Phật, gặp Thánh bất kỳ giờ nào, thì còn thờ làm gì nữa.

Một bạn khác lại hỏi : Bạn bè trên ấy họ thết anh ăn những món gì ?

Anh Lộc : Tôi chẳng thấy ai ăn uống gì cả. Tôi thấy họ sung sướng lạ lùng là vì hai điều một thì cho mình là ăn voi ở thì họ lại không phải lo đến. Các anh các chị cứ thử nghĩ, nếu mình không cần ăn mà không đói, không cần uống mà không khát, không cần nhà ở vì nhà ai cũng mở cửa đón nhận bạn, muốn đi đến đâu thì cần nghĩ đến đó là mình có ở đó, sống không thói gian, không không gian, không có người giàu, kẻ nghèo, thì có sung sướng không ? Đến được một thế giới như vậy, có ai mà lại dỗi trở về trần gian. Có mà điên lắm thì mới làm như vậy. Và anh Lộc lại trở lại chuyện khóc lóc khi thấy bạn bè, bà con mình rời khỏi trần gian "bản thủ và ô trọc" này.

Mọi người lại cười rộ lên. Ai nghe câu chuyện cũng ^{văn/} cho là chuyện tiêu lâm, chưa ai có thể hình dung nổi là một chuyện thật.

Anh Lộc lại cầm tay tôi, kể cho nghe đã gặp những người bạn Không Quân mà cả hai chúng tôi đều có quen biết, và các anh bạn ấy đều đã chết vì chiến tranh tại Việt Nam trước đây. Những tên ấy đều đúng cả, không cần phải

tìm kiếm, và còn có những người mà tôi tưởng rằng chưa chết, vì mất tin tức từ khi bỏ nước ra đi cho đến nay, nhưng khi anh Lộc kể ra thì tôi mới biết là họ đã chết và anh Lộc đã gặp họ lại bên kia thế giới.

Một anh bạn cũng bàn lại hỏi : Nếu trên ấy không ai thờ Chúa thờ Phật thì những triết lý của Phật của Chúa thể hiện như thế nào ở trên ấy ? Anh Lộc nói : Tôi không hiểu anh bạn này muốn hỏi chi đây, nhưng tôi chỉ biết trả lời theo lối của tôi là, triết lý Phật giáo bảo rằng có thiên đàng có địa ngục, có đời sống bên kia thế giới, theo tôi là đúng.

Một người khác lại hỏi : Anh có thể cho hay ý kiến của anh về chuyện đầu thai trở lại.

Anh Lộc : Tôi chưa có dịp thí nghiệm để hỏi han gì về chuyện này, nhưng tôi tự nghĩ rằng, chỗ tôi đến có lẽ là thiên đàng thì ai đại gì mà xin trở về hạ giới, mà tôi thấy rằng rất là khổ sở so với trên kia. Và nếu mình nghĩ rằng có địa ngục, nghĩa là khổ sở hơn ở hạ giới của mình thì phải có trường hợp được thăng tiến, nghĩa là được "lên" trần gian là khoảng giữa, để mà sẽ được thăng tiến hơn là sẽ được lên thiên đàng.

Một bạn khác lại hỏi : Anh có gặp bọn Hồ Chí Minh ?

Anh Lộc : Súc mấy ! Trăm phần trăm là cha này ở địa ngục ngàn kiếp nữa chứ làm sao mà gặp được ở thiên đàng.

Lại có người hỏi : Khi anh gặp lại vợ con ở LA, và kể chuyện này thì cảm tưởng của vợ con như thế nào ?

Anh Lộc : Vợ tôi nó bảo, thấy chưa, nhờ con mà được sống lại đó. Liệu mà nuôi dưỡng chúng cho tử tế, không thì tôi sớm. Tôi tự nghĩ, mình muốn ở lại mà không được chứ đâu có muốn về, cho nên nên vợ tôi mà không hiểu tôi mà nói như vậy thì tôi cũng phải đành "pha" cho nó êm ả trong nhà. Còn khi tôi nhìn hai đứa con, lên 5 và lên 2, và nghĩ rằng vì chúng mà tôi bị đẩy xuống trần gian lại thì tôi nghĩ cũng bức bối ghê lắm. Con mình mình thương nhưng nghĩ kỹ đúng rằng "con là nợ" thật.

Bây giờ tôi sống với một triết lý trăm phần trăm khác với trước khi tôi chết giấc. Tôi thấy đời ở trần gian đã không được những nhà lãnh đạo tinh thần uốn nắn cho thành những giá trị đáng kể, mà đã bị những ác quỷ đưa đẩy đến những thảm họa tày trời. Đời sống con người quá ứ ngán ngùi, con người đã không biết hưởng thụ mà chỉ lo chém giết lẫn nhau, để rồi đi đến đâu ?

Những người lãnh đạo tinh thần chỉ ham giết chóc như Hitler, Staline, Hồ Chí Minh, Khomeini,...., tôi nghĩ chúng đâu phải là giống người. Và nhân loại đã phải trả một giá quá đắt để hạ một thắng điên như Hitler hay Mao Trạch Đông. Thế chiến thứ 2 đã tiêu diệt trên 20 triệu người, còn Mao Trạch Đông thì đã giết trên 100 triệu người Trung Hoa. Tên Hồ của mình cũng giết ngoài 5 triệu người Việt chứ không ít.

Và anh Lộc tiếp : Tôi tiếc là tôi không thông hiểu mấy về triết lý để mà có thể rút tỉa những nhận xét tinh tế hơn về cái thế giới bên kia mà tôi vừa viếng thăm một cách tinh cơ và thú vị, cho nên tôi đang kiểm sách triết để đọc thêm, vì tôi thấy rằng những triết gia lỗi lạc, những thánh nhân như Đức Thích Ca, Chúa Ky Tô, Đức Khổng Tử, Lão Tử... đều là những người không những xuyên quán được vũ trụ vạn vật mà còn thấu hiểu nữa đến thế giới bên kia, có dẫn dắt nhân loại đến chốn thiên đàng, bằng cách xây dựng ngay một thiên đàng trên cõi trần gian ô nhục và đen tối này.

Nếu hai cụ già bảo rằng tôi phải trở lại trần gian cho hết kiếp đời của tôi để mà trả cho hết nợ đời, tôi cho rằng câu nói của hai cụ là chỉ lý vì về đây rồi mới thấy rằng đúng là tôi phải kéo cây để trả nợ, nợ vợ, nợ con, nợ đời, và tôi tự cho như mình đang bị cảnh cáo là nếu không làm tròn nghĩa vụ thì chưa chắc tôi đã có thể lên được chốn "thiên đàng" mà tôi vừa được viếng thăm.

(Xem tiếp trang 45)